

Sygn. akt I C 3/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Nysie, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Grzegorz Kowolik

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2014 roku w Nysie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa P. B.

przeciwko Powiatowi (...) – Zarządowi Dróg Powiatowych i Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

z urzędu

w przedmiocie zmiany postanowienia z dnia 18 marca 2014 r.

postanawia:

1. zmienić zawarte w punkcie II wyroku tutejszego Sądu z dnia 18 marca 2014 r. wydanego w sprawie I C 3/13 postanowienie w przedmiocie kosztów postępowania, w ten sposób, że zamiast zawartej tam treści, wstawić zwrot: „zasądza solidarnie od pozwanych Powiatu (...) – Zarządu Dróg Powiatowych w N. i Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda P. B. kwotę 93 zł (dziewięćdziesiąt trzy złote) tytułem opłaty sądowej od pozwu”,

2. zmienić zawarte w punkcie III wyroku tutejszego Sądu z dnia 18 marca 2014 r. wydanego w sprawie I C 3/13 postanowienie w przedmiocie kosztów postępowania, w ten sposób, że zamiast zawartej tam treści, wstawić zwrot: „nakazuje ściągnąć solidarnie od pozwanych Powiatu (...) – Zarządu Dróg Powiatowych w N. i Towarzystwa (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – kasa tutejszego Sądu kwotę 275,52 zł (dwieście siedemdziesiąt pięć złotych i pięćdziesiąt dwa grosze) tytułem kosztów opinii biegłego tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.”.

UZASADNIENIE

Postanowieniami z dnia 18 marca 2014 r. zawartymi w punktach II i III wyroku tutejszy Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu stosując, analogicznie jak w punkcie I wyroku, zasadę odpowiedzialności in solidum pozwanych.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 359 § 1 k.p.c. stanowi, że postanowienia nie kończące postępowania w sprawie mogą być uchylane i zmieniane wskutek zmiany okoliczności sprawy, chociażby były zaskarżone, a nawet prawomocne.

Przepis art. 105 § 2 k.p.c. stanowi, że na współuczestników sporu odpowiadających solidarnie co do istoty sprawy sąd włoży solidarny obowiązek zwrotu kosztów. Za koszty wynikłe z czynności procesowych, podjętych przez poszczególnych współuczestników wyłącznie we własnym interesie, inni współuczestnicy nie odpowiadają.

Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w swojej uchwale z dnia 7 kwietnia 1975 r. wydanej w sprawie III CZP 6/75, opublikowanej w OSNC 1976/2/27, odpowiedzialność współuczestnika sporu za koszty procesu uregulowana jest

w art. 105 k.p.c. Przepis ten przewiduje dwie zasady, a mianowicie: 1) odpowiedzialność w częściach równych z możliwością nakazania zwrotu kosztów odpowiednio do udziału każdego ze współuczestników w sprawie (§ 1) i 2) odpowiedzialność solidarną współuczestników sporu odpowiadających solidarnie co do istoty sprawy, z wyjątkiem kosztów wynikłych z czynności procesowych podjętych przez poszczególnych współuczestników wyłącznie we własnym interesie (§ 2).

W związku z przyjęciem przez Sąd I instancji odpowiedzialności in solidum, a nie solidarnej, powstaje problem, która zasada - z § 1 czy też § 2 art. 105 k.p.c. - powinna mieć zastosowanie.

Za zastosowaniem zasady pierwszej, stanowiącej regułę, mogłaby przemawiać wykładnia gramatyczna art. 105 k.p.c. Natomiast przeciwko niej - istota odpowiedzialności in solidum, określanej w doktrynie jako solidarność nieprawidłowa lub przypadkowa.

Kodeks cywilny (podobnie jak uprzednio kodeks zobowiązań) nie zna w ogóle tego rodzaju instytucji prawnej.

Zarówno w doktrynie, jak i w judykaturze utrwalony jest pogląd, że w sytuacji, gdy nie ma podstaw do przyjęcia odpowiedzialności solidarnej, gdyż nie wynika ona ani z ustawy, ani z czynności prawnej (art. 369 k.c.), a uprawniony ma jedno roszczenie, którego może dochodzić w całości od dwóch lub więcej osób na podstawie różnych podstaw - przy zasądzeniu należności powinno się stosować w drodze analogii te elementy przepisów o solidarności, które odpowiadają celowi i charakterowi danego stosunku prawnego. Polegać to więc będzie przede wszystkim na odpowiednim zastosowaniu art. 366 k.c., a konkretnie na zasądzeniu całej określonej kwoty od jednego z pozwanych oraz tej samej kwoty od drugiego z nich (lub od dalszych) z zaznaczeniem, że zapłata przez jedną z tych osób zwalnia wobec powoda pozostałe osoby - do wysokości zapłaty.

Przyjmując, że uznawana w doktrynie instytucja solidarności nieprawidłowej (in solidum) polega na odpowiednim stosowaniu przepisów o solidarności uregulowanej w kodeksie cywilnym, należy dojść do wniosku, że w takiej sytuacji stosuje się - w zakresie kosztów procesu - odpowiednio art. 105 § 2 k.p.c. Za takim rozwiązaniem przemawia przede wszystkim adhezyjność orzeczenia o kosztach procesu w stosunku do rozstrzygnięcia co do istoty sprawy.

W niniejszej sprawie zaszyły przesłanki z art. 359 § 1 k.p.c. stosowanego odpowiednio, bowiem pozwani powinni odpowiadać solidarnie za koszty procesu i należało w zakresie sposobu odpowiedzialności pozwanych zmienić dwa postanowienia w przedmiocie kosztów procesu zawarte w wyroku.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej przytoczonych przepisów orzeczono jak na wstępie.

Sygn. akt I C 3/13

Zarządzenie:

- 1) odnotować postanowienie,
- 2) odpis postanowienia doręczyć pełnomocnikom pozwany i powodowi z pouczeniem o zażaleniu,
- 3) kal. 7 dni.

N., dnia 28 marca 2014 roku